

MOHAMMED PROFETUL COMPASIUNII

Această carte discută unele întâmplări din biografia profetului nostru Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) precum: viața sa în Mecca, chemarea oamenilor la islam, persecuția primilor convertiți, emigrarea în Abisinia și mai apoi în Medina, viața islamică din Medina, cucerirea orașului Mecca, pelerinajul de adio și moartea sa. Menționează de asemenea descrierea lui fizică și manierele sale. De asemenea relevă și ceea ce a spus profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra

sa!) despre mediul înconjurător, modul de comportare cu animalele și relațiile cu nemusulmanii. Explică aprecierea lui a femeilor și dragostea sa pentru copii. De cealaltă parte vorbește și despre ce au spus oamenii de știință nemusulmani despre Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) precum: Alphonse de Lamartine, Sir George Bernard Shaw, Michael Hart, Mahatma Gandhi, Thomas Carlyle, Edward Gibbon, Simon Ocklay, Annie Besant, W. Montgomery Watt, Bosworth Smith, Wolfgang Goethe, Lane-Poole, W.C. Taylor,

Dr. Gustav Weil, Washington Irving, Arthur Glyn Leonard și Jules Masserman.

<https://islamhouse.com/887467>

- [MOHAMMED \(Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!\)](#)
 - [Introducere](#)
 - [Nașterea Profetului](#)
 - [Orfanul singuratic](#)
 - [Al-Amīn \(Cel demn de încredere\)](#)
 - [Legământul](#)
 - [Căsătoria sa cu Khadijah](#)
 - [Reconstrucția sanctuarului Ka‘bah](#)
 - [În peștera Hirā’](#)

- [„Acoperă-mă, acoperă-mă”](#)
- [Primii convertiți](#)
- [Marele prevenitor](#)
- [Respingerea](#)
- [Persecuția](#)
- [Emigrarea în Abisinia
\(Etiopia\)](#)
- [‘Omar și Hamzah](#)
- [îmbrățișează islamul](#)
- [Boicotul](#)
- [Adevărata răbdare](#)
- [Călătoria spre Ta‘if](#)
- [Miraculoasa călătorie nocturnă](#)
- [Delegația](#)
- [Emigrarea Profetului](#)
- [Un nou început](#)
- [Prima Constituție](#)
- [Bătălia de la Badr](#)

- [Tratatul de la Hdaybiyyah](#)
- [Dincolo de Peninsula Arabică](#)
- [Cucerirea Meccăi](#)
- [Pelerinajul de Adio](#)
- [Moartea Profetului](#)
- [Descrierea fizică și manierele Profetului](#)
- [Ce a spus Profetul Mohammed](#)
- [despre mediul înconjurător](#)
- [Ce a spus Profetul](#)
- [cu privire la comportamentul față de animale](#)
- [Ce a spus Profetul](#)
- [despre relația cu nemusulmanii](#)
- [Profetul](#)
- [și aprecierea femeilor](#)
- [Profetul](#)
- [și dragostea față de copii](#)

- Ce au spus învățații nemusulmani despre Profetul Mohammed
 - ● Sir George Bernard Shaw în Islamul autentic, vol. 1, nr. 8, 1936
 - ● Michael Hart în Cei 100 - Un clasament a celor mai influente persoane din istorie, New York, 1978
 - ● Marele lider indian, Mahatma Gandhi, a spus:
 - Thomas Carlyle, scriitor britanic, a spus:
 - ● Edward Gibbon și Simon Ockley au scris în Istoria Imperiului Sarazin, Londra, 1870, p. 54:

- [Gibbon în Declinul și
căderea Imperiului
Roman, 1823:](#)
- [Annie Besant scrie în
Viața și învățăturile lui
Mohammed, Madras 1932,
p.4:](#)
- [W. Montgomery Watt
scrie în Mohammed la
Mecca, Oxford, 1953, p.
52:](#)
- [Bosworth Smith scrie în
Mohammed și
Mohamedanism, Londra,
1874, p. 92:](#)
- [James A. Michene, Islam:
religia neînțeleasă,
rezumatul cititorului](#)

(ediția americană), mai, 1955, pp. 68-70:

- Poetul german Wolfgang Goethe a spus:
- Lane-Poole în Discursuri și discuții de masă despre Profetul Mohammed:
- W.C. Taylor în Istoria mahomedanismului și sectelor sale a scris:
- Dr. Gustav Weil a spus în Istoria popoarelor islamice:
- Washington Irving scrie în Viața lui Mohammed, New York, 1920:

- Arthur Glyn Leonard scrie în Islamul, valorile sale morale și spirituale:
- Jules Masserman scrie în Cine au fost marii lideri ai istoriei?, în revista Time, 15 iulie 1974:

MOHAMMED (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!)

PROFETUL COMPASIUNII

Introducere

Toată Slava I se cuvine lui Allah,
Stăpânul lumilor, și toate
Binecuvântările lui Allah fie asupra
Profetului Său, Mohammed, asupra

familiei sale, a companionilor săi și
asupra tuturor celor care urmează

Calea Sa cea Dreaptă; fie ca Allah Cel
Atotputernic

să aibă milă de ei în Ziua Judecății!

* * *

Dacă măreția scopului, insuficiența
mijloacelor și rezultatele uimitoare
sunt cele trei criterii ale geniului uman,
cine ar putea îndrăzni să compare orice
mare om din istorie cu Mohammed?

„Filosof, orator, apostol, legiuitor,
biruitor de idei, restaurator de credințe
raționale (...) fondatorul a douăzeci de
imperii terestre și a unui imperiu

spiritual, acesta este Mohammed. În ceea ce privește standardele prin care măreția umană poate fi măsurată, am putea întreba, există cineva mai măreț decât el?”

(Alphonse de Lamartine, în Istoria Turciei, Paris, 1854)

„O, voi oameni! Ascultați vorbele mele pentru că nu știu dacă vă voi mai întâlni vreodată în acest loc, după acest an!”, a spus el cu o voce puternică și clară. Mulțimea, de peste o sută douăzeci și patru de mii de oameni, a rămas în tăcere, știind că tot ceea ce avea să fie declarat era de cea mai mare importanță. Bărbații erau îmbrăcați toți cu două bucăți de

material alb, în timp ce femeile erau în îmbrăcămintea lor normală. El a continuat să vorbească, în timp ce stătea drept pe cămilă lui. „Să știți că sângele vostru, bunurile și onoarea voastră sunt la fel de sacre ca această zi, această lună și acest oraș al vostru.”

Era mijlocul zilei, iar Soarele era strălucitor și fierbinte. Cu toate acestea, vremea era ultimul lucru la care se gândeau acești bărbați și femei credincioși. Ochii lor erau fixați pe liderul lor și ascultau cu atenție cuvintele lui.

„Îl veți întâlni cu siguranță pe Domnul vostru și El vă va întreba cu siguranță despre ceea ce faceți. Am transmis eu

Mesajul meu?”, a întrebat. Toți au răspuns în unanimitate „Da”. „O, Doamne, fii martorul meu!”, a spus el, ridicând degetul arătător spre cer și apoi îndreptându-l spre oameni.

De îndată ce a terminat, următorul verset i-a fost revelat:

„În ziua aceasta, am desăvârșit religia voastră și am împlinit Harul Meu asupra voastră și am încuviințat islamul ca religie pentru voi!”

[Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 5:3]

În cele din urmă, misiunea sa a fost îndeplinită. O mișcare, care începuse cu puțin mai mult de douăzeci de ani

Înainte, de un singur om, era acum o națiune cu drepturi depline și cu mii de adepți. Într-o perioadă de câteva decenii, s-a răspândit atât de mult, încât a înghițit trei continente. În doar o sută de ani, a devenit cel mai mare imperiu văzut vreodată, întinzându-se din India până la străzile din Gibraltar, iar în alți o sută de ani, a ajuns la porțile Chinei. **Puterea transformatoare a mesajului său a constat în dorința sa de a forma o civilizație care să își aducă contribuția în toate domeniile activității umane: algebră, inginerie, astronomie și medicină.**

Până în zilele noastre, aproape un sfert dintre oamenii de pe Pământ au răspuns la mesajul acestui om. Oameni

de toate culorile și etniile, bogați și săraci, puternici și slabi, toți au fost atinși de lumina care a fost aprinsă prin acest om, în urmă cu aproximativ 1400 de ani.

Cum poate un om cu astfel de începuturi modeste, un om cu astfel de mijloace fragile, un om cu atât de puțini adepți la început și într-un interval atât de scurt de timp, să înceapă o revoluție care să schimbe fața istoriei umane pentru totdeauna?

Cine este acest om? El este Mohammed ibn ‘Abd Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), ultimul Mesager al lui Allah, cel

mai mare om din istorie și mai jos veți cunoaște povestea lui.

Nașterea Profetului

(Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!)

Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) s-a născut la data de 9 a lunii Rabi‘a al-Awwal (calendarul Hijri), în anul 572 d.Hr., cu aproape 600 de ani după profetul Isus, fiul Mariei (Pacea fie asupra lor!).

Numele complet al Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) este Mohammed, fiul lui ‘Abd Allah, fiul lui ‘Abd al-Muttalib, fiul lui

Hāshim. A făcut parte din Banū (clanul) Hāshim, al tribului Quraiş. Printre strămoşii lui, pe linie genealogică, îi găsim pe profetul Ismā‘īl şi profetul Ibrāhīm (Pacea fie asupra lor!).

Profetul Mohammed (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) s-a născut în oraşul sacru Mecca, pe tărâmul sterp al Peninsulei Arabice. Mecca era un oraş important şi prosper, iar în cadrul său era situată Ka‘bah, prima Casă construită vreodată omenirii pentru adorarea Singurului Dumnezeu adevărat, Allah. Iniţial, Ka‘bah a fost construită de profetul Ibrāhīm şi de fiul său, profetul Ismā‘īl (Pacea fie asupra lor!), în

apropiere de izvorul binecuvântat ZamZam. De-a lungul timpului, oamenii au abandonat învățăturile profetului Ibrāhīm și ale profetului Ismā‘īl (**Pacea fie asupra lor!**) și au introdus în Ka‘bah o varietate de idoli ciopliți din piatră și statui de lemn. Atunci când s-a născut Profetul (**Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!**) în Ka‘bah se aflau 360 de idoli.

Orfanul singuratic

Profetul (**Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!**) a fost orfan, deoarece tatăl său ‘Abd Allah, a murit cu două luni înainte de nașterea sa. Atunci când s-a născut Profetul (**Pacea**

și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), mama lui, Āmina bint Wahb, l-a trimis la bunicul său, ‘Abd al-Muttalib, care se afla în Ka‘bah. El era conducătorul tribului Quraiș, fiind apreciat de toți. Bunicul a fost entuziasmat de vestea bună și i-a dat copilului numele de „Mohammed”, care înseamnă „cel lăudat”.

În Mecca exista obiceiul ca mamele să-și trimită copii în deșert pentru a fi puși în grija unui trib local, unde creșteau în mod tradițional și într-un mediu sănătos. Halimah as-Sadiya l-a luat pe Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) acasă la ea și l-a îngrijit. Înainte, având grijă și de alți copii, Halimah a observat ceva

extraordinar la acest copil. În timpul șederii lui Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) cu Halimah, ea și familia ei au avut parte de tot felul de binecuvântări și privilegii de la Allah.

Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) s-a întors la mama lui după patru ani de viață în deșert. Când a ajuns la vârsta de șase ani, mama sa, Āmina, a murit. Fiind doar un băiețel, trebuie să se fi simțit foarte trist și distrus din cauza pierderii mamei sale. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a mers apoi să stea cu bunicul său, ‘Abd al-Muttalib, care l-a îngrijit cu mare dragoste și afecțiune.

După încă doi ani, atunci când Trimisul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) avea opt ani, a murit și bunicul său. Atunci, Abu Tālib, un unchi al Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), a fost cel care l-a luat în grija sa.

Al-Amīn (Cel demn de încredere)

Pe măsură ce creștea, Trimisul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) depășea pe toată lumea ca inteligență, modestie și veridicitate, fiind cunoscut pentru cumpătarea, onestitatea și simțul său de răspundere. În copilărie, era

cunoscut ca fiind un băiat grijuliu, muncea ca păstor și se juca cu alți copii.

Încă de dinainte de a fi primit prima Revelație, Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) credea într-un Dumnezeu Unic, Dumnezeul lui Ibrāhīm (Pacea fie asupra sa!) și nu urmat practicile comune ale poporului său, acelea de a se închina la idoli. El (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) credea în faptul că există un Singur Dumnezeu, numai El fiind cu adevărat Demn de adorare. Niciodată nu paria la jocuri de noroc și nici nu bea alcool. Nu se implica în bârfe și calomnii. El (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie

asupra sa!) oferea caritate săracilor și avea grijă de cei nevoiași. Nu mințea, nu-și încălca promisiunile și nu mărturisea fals. Toată lumea îl respecta, iar oamenii îi spuneau „Al-Amīn”, care înseamnă „cel demn de încredere”. El (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a fost, de asemenea, cunoscut sub numele de „As-Sadīq” sau „cel sincer”, pentru că nu a spus niciodată vreo minciună.

Legământul

Încă înainte de începerea misiunii sale profetice, Trimisul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a fost preocupat de semenii săi, ridicându-se împotriva nedreptății și a

inegalității. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), alături de alți câțiva bărbați care împărtășeau aceeași dorință de dreptate, s-au întâlnit în casa lui ‘Abd Allah ibn Jud‘ān și au făcut un legământ, cum că se vor uni și vor proteja drepturile celor slabi și nevoiași. Arabii au numit acest legământ „Hilf al-Fudūl”.

La douăzeci de ani după începutul Profetiei sale, el (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus: „Am fost prezent în casa lui ‘Abd Allah ibn Jud‘ān la momentul legământului. Nu sunt pregătit să rup promisiunea mea, chiar dacă ar fi să mi se ofere o sută de cămile roșii. În cazul

în care cineva ar trebui să apeleze la mine astăzi, în baza acestui legământ, aş sări în ajutorul lui”.

Trimisul lui Allah (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!)

s-a simţit onorat că a putut face parte dintr-o asemenea alianţă, care s-a format pe baza stabilirii justiţiei. El a vrut să demonstreze că opresiunea şi nedreptatea sunt inacceptabile, indiferent dacă persoana lezată este musulmană sau nemusulmană, neagră sau albă, bogată sau săracă

Căsătoria sa cu Khadijah

(Allah să fie mulţumit de ea!)

Când Trimisul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) avea douăzeci și cinci de ani, s-a căsătorit cu Khadijah bint Khuwaylid (Allah să fie mulțumit de ea!), o femeie onorabilă din tribul Quraiș, cu un caracter excepțional. A fost o femeie de afaceri de succes cu un intelect fin și o avere considerabilă. Atunci când Khadijah (Allah să fie mulțumit de ea!) a fost informată cu privire la comportamentul Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), sinceritatea și abilitatea sa remarcabilă, ea și-a exprimat dorința de a se căsători cu el.

Curând după aceea, Khadijah (Allah să fie mulțumit de ea!) s-a căsătorit cu

Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), iar acest fapt s-a dovedit una de mare succes. Khadijah (Allah să fie mulțumit de ea!) a fost prima femeie cu care Trimisul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) s-a căsătorit și ea i-a născut pe toți copiii săi, cu excepția lui Ibrāhīm.

Khadijah (Allah să fie mulțumit de ea!) i-a născut Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) patru fiice: Zaynab, Ruqayah, Umm Kulthum și Fatimah (Allah să fie mulțumit de ele!), și doi fii: Al-Qasim și ‘Abd Allah (Allah să fie mulțumit de ei!), care au fost, de asemenea,

cunoscuți sub numele de At-Tayīb și At-Tāhīr.

Reconstrucția sanctuarului Ka‘bah

Când Trimisul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) avea treizeci și cinci de ani, tribul Quraiș a decis să reconstruiască Ka‘bah, după ce o inundație a zguduit-o din temelii și i-a crăpat pereții. Când reconstruirea a ajuns la stadiul în care Piatra Neagră (al-Hajar al-Aswad) a trebuit să fie pusă în locul ei, a apărut o dispută între liderii clanurilor, începând să se certe cu înverșunare, fiecare dintre ei dorind onoarea sarcinii nobile de plasare a pietrei.

Oamenii erau pe cale să lupte unii cu alții, **atunci când unul dintre bătrâni a sugerat o soluție:** „Faceți din prima persoană care va intra pe poartă judecătorul vostru”, a spus el. Toți priveau spre poartă și, spre bucuria lor imensă, Mohammed (**Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!**) a fost cel care a intrat. „Este Al-Amīn (**cel demn de încredere**).”, au strigat. „Suntem mulțumiți să urmăm verdictul său.” Profetul (**Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!**) a văzut ce se întâmpla și a cerut o bucată de pânză. A luat Piatra Neagră și a pus-o în centrul ei, apoi a cerut fiecărui lider de clan să apuce de un colț de pânză și să ridice piatra împreună. Ei au făcut

acest lucru, aducând-o la locul ei. Apoi, Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a pus Piatra Neagră la locul ei, în peretele sanctuarului Ka‘bah cu propriile sale mâini. Astfel, s-a împiedicat un conflict sângeros și disputa a fost rezolvată, spre satisfacția tuturor.

În peștera Hirā’

Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a petrecut cea mai mare parte a timpului său în contemplare și adorare. El (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) mergea de multe ori la peștera Hirā’, situată în partea superioară a muntelui

an-Nūr, la aproximativ două mii de Mecca[1]. El (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) stătea acolo meditând și rugându-se până când proviziile sale de hrană și apă se terminau. Aceste perioade lungi le petrecea chibzuind la misterele creației. Care este scopul adevărat al omului în viață? De unde vine omul și unde va merge el după moarte? Ce vrea Allah Cel Atotputernic de la noi?

În ziua de 21 a lunii Ramadan, în anul 610 d.Hr., atunci când Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) avea patruzeci de ani, primele versete din Coran i-au fost revelate. În timp ce el stătea singur în peșteră, în liniștea nopții, îngerul Gavrîl (Jibrîl)

(Pacea fie asupra sa!) a apărut brusc și i-a zis: „Citește!”

„Nu știu să citesc”, a răspuns Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), tremurând.

Îngerul (Pacea fie asupra sa!) a repetat porunca, strângându-i: „Citește!”

Mesagerul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a protestat din nou: „Nu știu să citesc”.

„Citește!”, i-a poruncit din nou vocea cea puternică

„Nu știu să citesc”, a replicat Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!).

Îngerul l-a strâns atunci pentru a treia oară pe Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), spunându-i:

„Citește! În Numele Domnului tău Care a creat (tot ceea ce există). ~ El l-a creat pe om din ‘alaq (cheag de sânge atârnat). ~ Citește! Și Domnul tău este Cel mai Generos, ~ Care a învățat (scrisul) cu calemul. ~ El l-a învățat pe om ceea ce el nu a știut.” [Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 96:1-5]

„Acoperă-mă, acoperă-mă”

Întâmplarea din peșteră l-a lăsat pe Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) șocat și confuz. Tremurând de frică și traumatizat de

ceea ce a văzut și a auzit, el (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a pornit imediat spre casa lui. Când a ajuns, i-a cerut Khadijei (Allah să fie mulțumit de ea!) să-l învelească în păături, iar după ce s-a calmat, i-a relatat întreaga întâmplare.

Khadijah (Allah să fie mulțumit de ea!) cunoștea caracterul și integritatea Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) mai bine decât oricine altcineva, la urma urmei, ea era soția lui. Era conștientă de onestitatea lui și de personalitatea sa echilibrată. Imediat, ea l-a liniștit: „Niciodată! Pe Allah! Allah nu te va lăsa în rușine. Păstrezi relațiile cu rudele, spui adevărul, ajuți săracii și nevoiașii, îți

servești oaspeții cu generozitate și îi ajuți pe alții în momentele lor grele.”

Khadijah (Allah să fie mulțumit de ea!) i-a sugerat să se ducă și să-l consulte pe vărul ei mai în vârstă, înțeleptul Waraqa ibn Nawfal, care era creștin. Waraqa a ascultat întreaga întâmplare și apoi a spus: „Sunt sigur că îngerul care a coborât pentru Moise (Pacea fie asupra sa!), a coborât și pentru tine. Oamenii tăi te vor persecuta și asupra. Aș vrea să fiu în viață pentru a-ți oferi sprijinul meu atunci când oamenii tăi se vor întoarce împotriva ta”.

„Se vor întoarce împotriva mea?” Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a găsit acest lucru

greu de crezut. Waraqa a spus că oamenii s-au întors întotdeauna împotriva celor care au primit un mesaj de la Dumnezeu.

Waraqa a mai trăit doar o perioadă scurtă de timp după acest incident.

Primii convertiți

Prima persoană care a crezut în Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) și în mesajul său divin a fost Khadijah (Allah să fie mulțumit de ea!), urmată la scurt timp de ‘Ali ibn Abu Tālib (Allah să fie mulțumit de el!). ‘Ali avea zece ani și locuia în casa Trimisului lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra

sa!). Zaid ibn Harithah (Allah să fie mulțumit de el!), un servitor al Mesagerului lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), a devenit, de asemenea, musulman.

Dintre bărbați, Abu Bakr ibn Abu Quhafa (Allah să fie mulțumit de el!), un companion apropiat al Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) și un om cunoscut pentru intelectul și integritatea lui, a îmbrățișat, de asemenea, islamul.

Acești oameni au fost cei mai aproape de Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) și zi de zi au fost martori ai veridicității, sincerității și

bunelor sale maniere. Era firesc ca ei să fie primii convertiți la islam.

În primii trei ani, Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) i s-a revelat să răspândească Mesajul în secret, pentru a evita răutatea celor din tribul Quraiș.

Marele prevenitor

Trimisul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a răspândit în secret Mesajul lui Allah timp de trei ani, apoi Allah i-a poruncit să facă acest lucru în mod deschis.

Conform obiceiului din Mecca, oamenii se urcau pe un deal atunci când voiau să anunțe o ceva important.

Astfel, într-o zi, Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) s-a urcat pe un deal mic numit As-Safa, situat în apropiere de Ka‘bah, și a chemat la el oamenii, care s-au adunat repede în jurul lui. S-a adresat atunci mulțimii astfel: „Dacă v-aș spune că o armată mare se ascunde în spatele aceluia munte și este gata să vă atace, m-ați crede?” Ei toți au răspuns: „Desigur, pentru că noi avem încredere în tine. Știm că spui mereu adevărul”.

Apoi Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus: „Allah mi-a poruncit să vă avertizez pe voi, poporul meu, că trebuie să vă închinați doar Unicului și Singurului Allah. Dacă nu veți face acest lucru, veți

provoca Mânia Lui iar eu nu voi fi putea să fac nimic pentru a vă ajuta, chiar dacă sunteți poporul meu”.

Din păcate, mesajul său s-a lovit pe urechi surde, mulți dintre oameni plecând fără a le păsa și fără a se gândi la cuvintele Trimisului lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!).

Respingerea

A existat un motiv principal pentru care liderii tribului Quraiș i s-au opus Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) și au împiedicat răspândirea Mesajului său. Mecca a fost un centru de pelerinaj datorită

sanctuarului Ka‘bah, ce adăpostea numeroși idoli ai triburilor vecine. Liderii s-au temut că, dacă noțiunea de a se închina Unicului Allah va fi acceptată, triburile ar opri vizitarea idolilor și, prin urmare, acesta ar avea un impact negativ asupra economiei orașului și a monopolului lor asupra acestuia.

După mulți ani în care l-au recunoscut pe Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) ca fiind cel mai blând și cel mai onest dintre ei, cei din tribul Quraiș au început să-l insulte, să-l ridiculizeze, ba chiar să-l numească nebun. Totuși, cu toate aceste răutăți aruncate asupra lui, el (Pacea și binecuvântarea lui

Allah fie asupra sa!) nu a rostit niciodată vreun cuvânt rău în schimb.

Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a fost supus la tot felul de brutalități și insulte. S-au aruncat spini în calea lui și s-a aruncat în el cu pietre și gunoaie. Odată, Trimisul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a venit să se roage în apropierea sanctuarului Ka‘bah. Câțiva oameni din tribul Quraiș l-au înconjurat brusc și l-au atacat cu toții. Unul dintre ei a tras de mantia lui și a încercat să-l sugrume cu ea. Abu Bakr (Allah să fie mulțumit de el!) i-a venit repede în ajutor, strigând: „Ați ucide un om doar

pentru că spune «Domnul meu este Allah?»»

Când persecuția a eșuat, cei din tribul Quraiș au încercat alte metode pentru a îl opri Profetul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) de la răspândirea Mesajului său. Odată, Utba ibn Rabi‘ah a venit la Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) cu o ofertă despre care el credea că era prea ispititoare pentru a fi respinsă. El i-a spus: „Dacă vrei bani, vom colecta o parte din proprietățile noastre și te vom face cel mai bogat dintre noi. Dacă vrei onoare, te vom face șeful nostru, astfel încât fiecare decizie să fie a ta. Dacă vrei regat, te vom face regele nostru”.

Atunci când Utba a terminat, Trimisul lui Allah (**Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!**), fără nicio ezitare, a recitat câteva versete din Surat Fussilat și a refuzat oferta.

Utba, uluit, s-a întors la tovarășii lui și le-a descris ceea ce a auzit din Coranul cel Nobil. **El a spus:** „Pe Dumnezeu! Am auzit cuvinte care nu au asemănare cu nimic din ceea ce am auzit până acum. Pe Dumnezeu! Nu este nici poezie, nici magie. O, oameni din Quraiș! Ascultați la mine! Lăsați acest om în pace! Fiți buni cu el și nu-i stați în cale!”

Din păcate, nici cuvintele lui Utba nu a avut nicio influență asupra oamenilor

din tribul Quraiș, care au refuzat
răspicat să ofere vreo atenție sfatului
său.

Persecuția

Musulmanii au fost supuși
persecuțiilor, fiind tratați cu dispreț și
batjocoriți. Când toate acestea au
eșuat, cei din tribul Quraiș au apelat la
atacuri fizice și pedepse. Fiecare clan îi
pedepsea pe cei care deveneau
musulmani dintre ei, îi închideau și-i
torturau prin bătăi, înfometare și
însetare.

Bilal (Allah să fie mulțumit de el!), un
sclav etiopian negru, care acceptase
islamul, a fost întins pe spate în

căldura amiezii și o piatră mare i-a fost pusă pe piept. Persecutorii săi i-au cerut să renunțe la islam, dar, de fiecare dată, **el le răspundea:** „Allah este Unic, Allah este Unic”.

Banū (**clanul**) Makhzum i-a luat pe Ammar ibn Yasir, mama și tatăl său (**Allah să fie mulțumit de ei!**), care erau toți musulmani, în căldura amiezii, i-au torturat și apoi i-au lăsat expuși la Soarele arzător din Mecca. Trimisul lui Allah (**Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!**) a trecut pe lângă ei, spunându-le să aibă răbdare. În cele din urmă, după multe chinuri, mama lui Ammar, Sumaya (**Allah să fie mulțumit de ea!**),

a fost ucisă, singura ei greșeală fiind refuzul de a renunța la islam.

Emigrarea în Abisinia (Etiopia)

Tribul Quraiș a făcut viața atât de dificilă și insuportabilă pentru musulmanii din Mecca încât Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) le-a spus, în cele din urmă, câtorva dintre credincioși să emigreze în Abisinia (Etiopia). El le-a sugerat: „Dacă veți merge în Abisinia, veți găsi acolo un rege care nu nedreptățește pe nimeni”.

La început, un total de cincisprezece bărbați și femei au plecat spre Abisinia. Apoi, numărul lor a crescut

la 83. Acest loc sigur pentru musulmani a făcut ca meccanii să se înfurie și mai mult, trimițând doi dintre cei mai buni emisari ai lor la regele Abisiniei. Bărbații au adus cadouri scumpe regelui și i-au cerut să le predea musulmanii rebeli. Negus, regele Abisiniei, a trimis după musulmani și le-a cerut să se explice.

Cu această ocazie, Ja'far, fiul lui Abu Tālib (Allah să fie mulțumit de ei!), a susținut discursul său memorabil și magnific. El a spus: „O, rege, am fost un popor de ignoranți care se închinau la idoli, comiteau păcate, își tratau rău vecinii, iar cei mai puternici dintre noi îi persecutau pe cei slabi. Am fost așa până când Allah ne-a trimis un

Mesager. Cunoșteam originea sa nobilă, onestitatea, credibilitatea și decența lui. El ne-a chemat, proclamând Unicitatea lui Allah și să ne închinăm numai Lui. El ne-a poruncit să spunem adevărul, să fim credincioși, să menținem relații bune cu rudele noastre, să fim buni cu vecinii noștri și să ne abținem de la crime și vărsare de sânge. El ne-a interzis să păcătuim, să spunem minciuni, să luăm proprietatea orfanilor pe nedrept și să insultăm femeile neprihănite. Numai din acest motiv oamenii noștri ne-au atacat, ne-au torturat și ne-au forțat; din pricina religiei noastre.(...) Când ne-au torturat și au intervenit între noi și religia

noastră, am plecat spre țara voastră, alegându-vă pe voi, întrucât am sperat că ne veți trata corect cât timp ce suntem aici cu voi”.

Negus a ascultat toate acestea cu atenție. Apoi i-a cerut lui Ja‘far (Allah să fie mulțumit de el!) să recite o parte din Coranul cel Nobil. Ja‘far (Allah să fie mulțumit de el!) a recitat începutul Surei Mariam (capitolul Mariei, mama lui Isus - Pacea fie asupra lor!).

După ascultarea Coranului, regele a fost atât de impresionat încât a plâns până când barba i s-a udat. El a spus: „Se pare că aceste cuvinte și cele care i-au fost revelate lui Isus sunt raze de lumină care radiază din aceeași sursă”.

Apoi Negus s-a întors spre cei doi bărbați din tribul Quraiș și le-a spus că nu le va preda musulmanii. El le-a permis musulmanilor să trăiască în țara sa în pace și i-a tratat cu onoare. Mai târziu, Negus a îmbrățișat islamul.

‘Omar și Hamzah

(Allah să fie mulțumit de ei!)

îmbrățișează islamul

În cel de al șaselea an al Profeției, unchiul Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), Hamzah, și ‘Omar ibn al-Khattāb (Allah să fie mulțumit de ei!) au îmbrățișat islamul. Oamenii din tribul

Quraiș au fost foarte deranjați de convertirea lui Hamzah și a lui ‘Omar (Allah să fie mulțumit de ei!), deoarece ambii erau cunoscuți pentru puterea și curajul lor.

Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) s-a rugat în mod explicit lui Allah Preaînaltul, cerându-I să-l ghideze pe ‘Omar (Allah să fie mulțumit de el!) spre islam. Odată ce ‘Omar (Allah să fie mulțumit de el!) a îmbrățișat islamul, musulmanii au câștigat încredere în ei, pentru că înainte de acest eveniment, de frica necredincioșilor ei obișnuiau să se roage în taină. Astfel, atunci când ‘Omar (Allah să fie mulțumit de el!) a

devenit musulman, ei au început să se roage în mod deschis în fața Ka‘bei.

‘Abd Allah ibn Mas’ud (Allah să fie mulțumit de el!), un companion renumit al Trimisului lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), obișnuia să spună: „Musulmanii nu au putut să se roage în apropierea Ka‘bei până ce ‘Omar (Allah să fie mulțumit de el!) a îmbrățișat islamul”. Acesta a fost motivul pentru care Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) i-a oferit lui ‘Omar (Allah să fie mulțumit de el!) titlul onorabil de „Al-Farūq” (cel care distinge binele de rău).

Boicotul

Numărul musulmanilor era, pe zi ce trecea, în continuă creștere. Cei din tribul Quraiș erau atât de alarmați de acest lucru, încât au decis să-i exileze pe Profet (**Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!**) și pe adepții săi, obligându-i să trăiască într-o zonă limitată a orașului. Nu era permis să li se acorde niciun fel de provizii și, astfel, musulmanii au suferit perioade lungi și chinuitoare de timp fără mâncare și apă.

Oamenii din tribul Quraiș au scris un document indicând un boicot al clanurilor Profetului (**Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!**), Banū Hāshim și Banū al-Muttalib. Au declarat că nu se vor căsători cu

femeile din aceste clanuri și nu le vor vinde niciun fel de bun. Ei au atârnat de Ka‘bah pergamentul care anunța boicotul.

Boicotul a fost aplicat atât de strict încât musulmanii au fost forțați să mănânce frunzele copacilor. Strigătele de foame ale copiilor mici puteau fi auzite în toată valea. Musulmanii au rămas în această stare disperată timp de trei ani, până când interdicția a fost ridicată în cele din urmă, iar documentul a fost distrus miraculos de furnici.

Chiar si cu astfel de încercări și condiții severe, Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!)

a rămas ferm și a continuat să cheme oamenii la Allah, zi și noapte.

Adevărata răbdare

La scurt timp după încheierea boicotului, în al zecelea an al Profetiei, au murit Abu Tālib, unchiul și sprijinul Profetului, și soția Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), Khadijah (Allah să fie mulțumit de ea!). Amândoi au fost companioni de valoare, remarcați pentru loialitatea, sprijinul și dăruirea lor. De-a lungul anilor, Abu Tālib, deși nu a acceptat islamul, a fost mereu acolo ca un sprijin extern, protejându-l pe Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) de atacurile oamenilor din

Quraiș. În același timp, Khadijah (Allah să fie mulțumit de ea!) a fost mereu un sprijin personal, reconfortant, încurajându-l pe Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) pe parcursul tuturor greutăților suferite.

Acum, că muriseră amândoi, Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) experimenta o imensă durere și tristețe. Totuși, în ciuda acestor pierderi, el nu a renunțat niciodată. A perseverat în timp, invitând cu răbdare oamenii la islam, fără să se gândească la greutățile cu care se confruntă pentru cauza lui Allah.

Călătoria spre Ta'if

După moartea lui Abu Tālib, Trimisul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a suferit mai mult decât înainte. A rămas, acum, fără protecție și era predispus atacurilor și maltratărilor.

Atunci când persecuția suferită din partea celor din tribul Quraiș a devenit insuportabilă, Trimisul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a decis să plece în Ta'if, un oraș situat la 45 de mile de la Mecca, pentru a chema oamenii la islam. S-a dus în primul rând la liderii din Ta'if, dar, contrar așteptărilor lui, aceștia au fost foarte nepoliticoși cu el și au

refuzat să accepte Mesajul său. Ei au incitat chiar o mulțime de pe stradă să strige la Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) și să arunce în el cu pietre. L-au lovit făcând corpul Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) să sângereze.

Chiar și după o astfel de adversitate, când îngerii au venit să-i ceară permisiunea Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) să zdrobească oamenii din cetate, el a refuzat din milă, în speranța că într-o zi urmașii acestora vor îmbrățișa islamul.

Miraculoasa călătorie nocturnă

Într-o noapte foarte specială,
Mesagerul lui Allah (Pacea și
binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!)
a fost luat de către îngerul Gavrîl
(Pacea fie asupra sa!) de la moscheea
Al-Haram din Mecca la moscheea Al-
Aqsa din Ierusalim. De acolo, el s-a
înălțat la Ceruri. În timpul acestei
călătorii, a văzut multe dintre marile
Semne ale lui Allah și s-a întâlnit cu
mulți dintre Profeții Săi, inclusiv
Adam, Avrām, Moise, Ioan
Botezătorul și Mesiah Isus (Pacea fie
asupra lor!).

În această noapte, Allah a decretat mai
întâi cincizeci de rugăciuni zilnice
obligatorii pentru musulmani. Trimisul
lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui

Allah fie asupra sa!) I-a cerut lui Allah să reducă numărul de rugăciuni până când El, Preaînaltul, l-a redus la cinci rugăciuni zilnice. Din Mila Sa, Allah a declarat că oricine îndeplinește cele cinci rugăciuni zilnice cu sinceritate, va avea răsplata a cincizeci de rugăciuni.

În dimineața următoare, Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) le-a povestit oamenilor din tribul Quraiș ceea ce s-a întâmplat. Așa cum era de așteptat, ei nu l-au crezut și mai degrabă au profitat de ocazie ca să-l ridiculizeze. Pentru a-i convinge mai mult și a-i face să-l creadă, Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) le-a oferit o

descriere detaliată a Ierusalimului, un oraș pe care nu-l vizitase înainte. El (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a oferit chiar și informații despre o caravană pe care a văzut-o pe drumul de întoarcere spre Mecca. Cu toate acestea, niciuna dintre aceste descrieri nu au fost dovezi suficiente pentru neîncrederea din tribul Quraiș.

Delegația

În anul al unsprezecelea al Profetiei, în timp ce Mesagerul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) se afla la 'Aqabah, a întâlnit un grup de oameni din Medina (atunci oraș cunoscut sub numele de Yathrib) și i-a invitat la islam. Ei erau vecini ai

evreilor și auziseră despre un profet care era pe cale să vină. După o dezbatere scurtă, au acceptat învățăturile Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) și au devenit musulmani.

În anul următor, doisprezece oameni din Medina l-au întâlnit pe Trimisul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) și i-au oferit legământul lor că vor crede într-un Dumnezeu Unic și I se vor închina numai Lui. Ei au promis, de asemenea, că nu vor fura și nu-și vor ucide copiii. Acest angajament este cunoscut sub numele de Primul legământ de la ‘Aqabah.

Mesagerul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) l-a trimis pe Mus‘ab ibn ‘Umair (Allah să fie mulțumit de el!) cu ei. Mus‘ab (Allah să fie mulțumit de el!) era un bărbat chipeș, tânăr și un recitator expert al Coranului. El i-a însoțit la Medina, le-a predicat islamul oamenilor și i-a condus în rugăciune.

În anul următor, Mus‘ab ibn ‘Umair (Allah să fie mulțumit de el!) a revenit la Mecca cu șaptezeci și trei de bărbați și două femei din Medina. Toți s-au întâlnit cu Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), i-au făgăduit loialitatea lor și i-au promis să-l protejeze pe el și pe ceilalți musulmani. Acest lucru este cunoscut

sub numele de la Al doilea legământ din ‘Aqabah.

Emigrarea Profetului

(Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!)

După cel de al doilea legământ din ‘Aqabah, Mesagerul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) le-a poruncit musulmanilor care erau cu el în Mecca să plece la Medina. El (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) nu mai putea suporta suferința lor, produsă de mâinile celor din tribul Quraiș.

Emigrarea din Mecca la Medina nu a fost una ușoară. Cei din tribul Quraiș au pus multe obstacole în calea lor, pentru a preveni plecarea musulmanilor din Mecca. Unii au fost forțați să-și părăsească soțiile și copiii și să călătorească singuri. Alții au fost nevoiți să-și lase toate bogățiile și bunurile și să plece în această călătorie cu mâinile goale.

În ziua de 27 din luna Safar, în al 14-lea an al Profetiei (septembrie 622 d.Hr.), Allah a acordat permisiunea Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) de a călători la Medina. Abu Bakr (Allah să fie mulțumit de el!), prietenul apropiat al Profetului (Pacea și binecuvântarea lui

Allah fie asupra sa!), l-a însoțit în această călătorie binecuvântată și istorică.

În ajunul acelei zile, bărbații din tribul Quraiș s-au adunat pentru a face o ultimă încercare de asasinare a Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!). Aceștia au convenit că din fiecare trib să se ofere un tânăr și împreună să îl atace pe Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), urmând ca fiecare bărbat să-l lovească. Allah Preaînaltul l-a informat Trimisul Său (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) despre acest complot și astfel el a părăsit casa în secret, fără ca bărbații din Quraiș să-l observe.

De-a lungul anilor, Trimisul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) dobândise o reputație atât de bună pentru onestitatea sa, încât necredincioșii din Quraiș își lăsau bunurile de valoare la el pentru a avea grijă de ele. Înainte de a pleca, Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), l-a însărcinat pe ‘Ali (Allah să fie mulțumit de el!) cu responsabilitatea de a returna toate bunurile proprietarilor de drept.

Un nou început

Trimisul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a sosit în Medina în ziua de vineri, 12 luna Rabi‘a al-Awwal, anul 1 Hijra

(septembrie 27, 622 d.Hr.) și s-a stabilit temporar la parterul locuinței lui Abu Ayyub (Allah să fie mulțumit de el!).

Musulmanii s-au bucurat la sosirea Trimisului lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), fiind cel mai bun lucru care li se întâmplase vreodată. Copiii mici cântau cântece frumoase, salutând venirea Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) în orașul lor.

Din acea zi, orașul Yathrib a fost cunoscut sub numele de Madinat an-Nabi sau Orașul Profetului.

Călătoria Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) de la Mecca la Medina - Hijra - a fost văzută ca un nou început și ca o nouă ocazie de a răspândi Mesajul islamului. Importanța acestei date a fost amplificată și mai mult atunci când primii musulmani au decis să înceapă calendarul lor din primul an al Hijrei.

La scurt timp după sosirea sa, Trimisul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a ajutat la construirea unei moschei, acum cunoscută sub numele de Al-Masjīd an-Nabawi (Moscheea Profetului). Moscheea a fost un loc de întâlnire pentru credincioși și un centru pentru toate activitățile lor. După ce moscheea

a fost construită, Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) l-a ales pe Bilal ibn Rabah (Allah să fie mulțumit de el!), cunoscut pentru vocea sa frumoasă, să cheme oamenii la rugăciune.

Prima Constituție

În Medina, Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a întemeiat o fraternitate între emigranții (muhājirīn) de la Mecca și ajutoarele (Ansār) din Medina. Cei din Ansār au fost atât de încântați de această fraternitate, încât erau dispuși să împartă toate bunurile lor, oferind jumătate din acestea fraților lor muhājirīn.

Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a făcut, de asemenea, un acord cu evreii, confirmând libertatea lor de a-și practica credința și de a trăi în pace. Acest acord este considerat Prima Constituție și Cartea drepturilor și libertăților omului. Aceasta garanta libertatea și securitatea tuturor cetățenilor.

În această perioadă, Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a pus mare accent pe educație. Bărbații, femeile și copiii au fost învățați toate aspectele credinței și cultului. El (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a subliniat, de asemenea, importanța eticii și a

bunelor maniere, deoarece și-a dat seama că un oraș mare nu este susținut de ziduri puternice, ci mai degrabă de persoane remarcabile. Astfel, în câțiva ani Medina a devenit societatea cea mai onorabilă cunoscută vreodată în istoria omenirii.

Bătălia de la Badr

Chiar și după ce musulmanii au părăsit Mecca, oamenii din tribul Quraiș au continuat ostilitatea lor, așteptând prima ocazie pentru a zdrobi comunitatea musulmană tânără și fragilă. Musulmanii au realizat că nu mai puteau accepta agresivitatea lor fără să opună nicio rezistență. În cazul în care nu s-ar fi apărat, în cele din

urmă, ar fi fost cu toții anihilați. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), care a practicat pacifismul strict în Mecca timp de treisprezece ani și a detestat folosirea forței coercitive, a primit acum permisiunea de la Allah Preaînaltul de a se apăra împotriva atacurilor dușmanilor săi.

Allah Preaînaltul spune în Coran: „V-a fost prescrisă lupta, chiar dacă ea vă este neplăcută. Or, se poate (întâmpla) ca voi să urâți un lucru care este bun pentru voi și să iubiți un lucru care este rău pentru voi. Dar Allah știe, în vreme ce voi nu știți.” [Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 2:216]

În luna Ramadan, în al doilea an după Hijra, musulmanii au luptat cu tribul Quraiș din Mecca într-o bătălie istorică la Badr. Musulmanii erau doar 313 la număr, în timp ce armata celor din Quraiș era formată din mai mult de o mie de luptători complet echipați.

Cu ajutorul lui Allah, musulmanii au ieșit victorioși în luptă. În timpul bătăliei, unii dintre bărbații din tribul Quraiș au fost luați prizonieri și eliberați mai târziu. Pentru prima dată în istorie, prizonierii de război au fost hrăniți, îngrijiți și tratați cu umanitate.

Printre prizonieri erau și unii care nu aveau nimic cu ce să se răscumpere. Trimisul lui Allah (Pacea și

binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) le-a permis să-și recâștige libertatea cu condiția să-i învețe pe copii să citească și să scrie.

În următorii ani, oamenii din tribul Quraiș au făcut o serie de alte încercări, toate eșuate, de a distruge noul stat musulman, însă musulmanii s-au ținut puternic apărându-se cu mare curaj și vitejie.

Tratatul de la Hdaybiyyah

În luna Dhul-Qa‘dah, în al șaselea an după Hijra, musulmanii au plecat spre Mecca cu intenția de a face pelerinajul mic (‘Umrah). Musulmanii au venit îmbrăcați în alb, ceea ce însemna că

pelerinii veneau cu intenție de pace. Cu toate acestea, cei din Quraiș au refuzat cu aroganță intrarea musulmanilor în Mecca.

Cu această ocazie Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra!) a făcut un armistițiu cu tribul Quraiș, într-un loc numit Al-Hudaybiyyah, situat la aproximativ 7 mile de Mecca. Tratatul afirma că musulmanii nu puteau să efectueze ‘Umrah în acel an, dar li se permitea din anul următor. Cele două părți, de asemenea, au fost de acord să renunțe la război și să trăiască în pace timp de zece ani. Chiar dacă termenii tratatului au fost, în mare măsură, de partea tribului Quraiș,

acesta avea să fie un alt triumf al islamului.

Dincolo de Peninsula Arabică

Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a profitat de această perioadă de pace cu tribul Quraiș și a trimis scrisori la diverși conducători, inclusiv împăraților celor două superputeri ale vremii, Persia și Bizanț, invitându-i la islam.

Atunci când Heraclius, împăratul bizantin, a primit scrisoarea, el și-a trimis oamenii pentru a afla tot ce se putea despre Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!). Abu Sufyan, liderul Quraiș, care

la acel moment era încă un dușman al islamului, se afla la acea vreme, din întâmplare, în Palestina, într-o călătorie de afaceri și a fost prezentat împăratului.

Heraclius i-a pus lui Abu Sufyan mai multe întrebări și după ce a ascultat răspunsurile sale, **a remarcat:**

„Te-am întrebat despre familia lui și răspunsul tău a fost că aparține unei familii nobile. De fapt, toți Profeții provin din familii nobile. Te-am întrebat dacă oricine altcineva dintre voi a mai susținut un astfel de lucru, răspunsul tău a fost negativ. Dacă răspunsul ar fi fost pozitiv, aș fi crezut că acest om imită pe cineva dinaintea

lui. Apoi te-am întrebat dacă cineva din familia lui a fost rege. Răspunsul tău a fost negativ, iar dacă ar fi fost pozitiv, aş fi crezut că acest om vrea să ia înapoi regatul familiei sale.

Te-am întrebat în continuare dacă acest om a fost acuzat vreodată de minciună, şi răspunsul tău a fost negativ. Mă întreb cum o persoană care nu spune nici măcar o minciună despre alţii cum ar putea spune vreodată o minciună despre Dumnezeu? Am întrebat apoi dacă l-au urmat cei bogaţi sau cei săraci. Ai răspuns că au fost săracii care l-au urmat. De fapt, toţi Profetii au fost urmaţi de această clasă de oameni.

Apoi, te-am întrebat dacă numărul adeptilor săi este în creștere sau în scădere. Ai răspuns că aceștia sunt în creștere și, de fapt, aceasta este calea adevăratei credințe. Te-am întrebat în continuare dacă a existat cineva care, după ce a îmbrățișat religia sa, a devenit nemulțumit și a părăsit această religie. Răspunsul tău a fost negativ și, de fapt, acesta este semnul adevăratei credințe. Apoi te-am întrebat ce v-a ordonat să faceți. Ai răspuns că el v-a ordonat să vă închinați numai lui Dumnezeu și să nu adorați nimic și pe nimeni alături de El și că v-a ordonat să spuneți adevărul.

Dacă ceea ce ai spus este adevărat, el va ocupa foarte curând acest pământ de

sub picioarele mele. Știam din Scripturi că el era pe cale să vină, dar nu știam că va fi din rândul vostru. Dacă aș putea lua legătura cu el, aș merge imediat să-l întâlnesc și dacă aș fi cu el, i-aș spăla cu siguranță picioarele.”

Cucerirea Meccăi

Cum era de așteptat, tribul Quraiș a încălcat termenii Tratatului de la Hdaybiyyah și i-a sprijinit pe dușmanii Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!). Prin urmare, în dimineața zilei de vineri 20 a lunii Ramadan, anul 8 după Hijra, Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra

sa!), însoțit de o armată de zece mii de oameni, a intrat în Mecca și a cucerit orașul fără a vărsa aproape nicio picătură de sânge. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) i-a iertat pe toți cei care până atunci fuseseră dușmani înverșunați ai islamului și a declarat o amnistie generală.

Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a intrat apoi în Ka‘bah și a distrus toți idolii din interiorul ei. Ka‘bah a fost readusă la obiectivul pentru care a fost construită de către profetul Ibrāhīm (Pacea fie asupra lui!), ca loc de adorare al Unicului Dumnezeu Adevărat.

Spre deosebire de alți lideri care se laudă cu aroganță de victoriile lor, Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) era atât de umil în fața lui Allah încât bărbia sa aproape că atinge spatele cămillei. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) i-a spus unui om care tremura de frică în acea zi: „Simte-te în largul tău și nu-ți fie frică. Eu nu sunt un rege. Eu sunt doar fiul unei femei din Quraiș, care obișnuia să mănânce carne uscată la soare”.

Victoria de la Mecca a avut un impact extraordinar asupra arabilor. A arătat că islamul era într-adevăr religia lui Allah și a deschis calea pentru ca

întreaga Peninsula Arabică să accepte credința cea adevărată.

Pelerinajul de Adio

În ziua 4 din luna Dhul-Hijjah, al zecelea an după Hijra, Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a intrat în Mecca pentru ultima dată, pentru a efectua Hajj-ul (Pelerinajul mare), însoțit de 144.000 de musulmani, bărbați și femei. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) și-a dat seama că misiunea lui se apropia de sfârșit și că era necesar să-și ia rămas bun de la companiile lui dragi.

Cu această ocazie, el (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a ținut o predică istorică, în care a explicat principiile islamului. El (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„O, voi oameni! Ascultați vorbele mele pentru că nu știu dacă vă voi mai întâlni în acest loc și anul următor! Deci ascultați-mă cu atenție și transmite-ți mai departe vorbele mele celor care azi nu au putut fi prezenți. O, oameni buni! Așa cum priviți această lună, această zi, acest oraș ca sacre, tot astfel să priviți viața și proprietatea oricărui musulman – ca îndatorire sacră. Returnați toate lucrurile care v-au fost încredințate

proprietarilor de drept. Nu jigniți și nu răniți pe nimeni pentru ca nimeni să nu vă jignească și să nu vă rănească.

Amintiți-vă că într-adevăr vă veți întoarce în fața Domnului vostru și veți fi socotiți pentru faptele voastre. Allah Preaînaltul v-a interzis camăta, de aceea trebuie evitate toate căile care conduc spre aceasta. Proprietatea voastră este inviolabilă. Păziți-vă de Șeitan, pentru siguranța religiei voastre. El și-a pierdut orice speranță de a vă ademeni să faceți păcate mari, așa că aveți grijă să nu-l urmați în păcatele mici. O, oameni buni! Este adevărat că aveți anumite drepturi asupra soțiilor voastre, dar, de asemenea, și ele au anumite drepturi

asupra voastră. Amintiți-vă că v-ați căsătorit cu ele cu Îngăduința și Permisunea lui Allah. Dacă ele locuiesc sub acoperișul vostru, atunci au dreptul să fie tratate cu respect și să fie îngrijite. Tratați-le cu blândețe, căci ele sunt tovarășele voastre în viață și sprijinitoarele voastre de nădejde. Ele nu au dreptul să se împrietenească cu cineva cu care voi nu sunteți de acord, la fel cum nu au dreptul să vă fie infidele. O, oameni buni! Ascultați-mă cu atenție! Adorați-L pe Allah, îndepliniți cele cinci rugăciuni zilnice, postiți în luna Ramadan, oferiți dania cu generozitate și îndepliniți Hajj-ul (pelerinajul) atunci când vă permiteți. Toți oamenii se trag din Adam și Eva,

un arab nu este superior unui nearab și un nearab nu este superior unui arab, așa cum niciun alb nu este superior unui negru și niciun negru nu este superior unui alb decât în evlavie și în îndeplinirea de fapte bune. Toți musulmanii sunt frați. Niciun musulman nu ar trebui să ia în posesie ceva care aparține altui musulman decât dacă i s-a permis acest lucru. Deci, nu fiți nedrepti cu voi înșivă. Amintiți-vă că într-o zi veți apărea în fața Creatorului vostru și veți răspunde pentru faptele voastre. Deci, aveți grijă și rămâneți statornici pe Calea cea Dreaptă pe care v-am îndrumat și nu vă îndepărtați de ea după moartea mea. O, oameni buni! Niciun Profet nu va

mai veni după mine și nicio altă religie nu se va mai naște. Gândiți-vă bine la ceea ce v-am spus. Voi lăsa după mine două lucruri, pe care dacă le veți urma, **nu vă veți rătăci de la Calea ce Dreaptă; acestea sunt:** Coranul cel Sfânt și Sunnah (**Tradiția mea**). Toți cei prezenți aici au datoria să prezinte și celor care nu au fost prezenți cuvintele mele, iar ei la rândul lor mai departe și poate că ultimii cărora le vor ajunge cuvintele mele vor înțelege mai bine decât cei care m-au ascultat azi.”

Trimisul lui Allah (**Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!**) și-a ridicat atunci fața spre Cer și a spus: „O, Allah! Fii martorul meu, căci

am transmis Mesajul Tău tuturor oamenilor!”

Cu această ocazie, **Allah a revelat următorul verset din Coran:**

„În ziua aceasta, am desăvârșit religia voastră și am împlinit Harul Meu asupra voastră și am încuviințat islamul ca religie pentru voi!”

[Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 5:3]

Moartea Profetului

(Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!)

Trimisul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!)

își terminase acum menirea pe Pământ, îndeplinindu-și sarcina. Venise timpul ca el să se întoarcă la Domnul său.

Luni, ziua de 12 a lunii Rabi‘a al-Awwal, la vârsta de 63 de ani, Allah Cel Atotputernic a recuperat sufletul iubitului Său Trimis. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a murit în casa lui, cu familia lui aproape de el. A fost îngropat sub camera în care a murit, în orașul Medina.

A murit în aceeași zi în care s-a născut, ziua de luni, în aceeași casă în care a trăit timp de zece ani din Medina, pe un pat mic de piele, umplut cu fire de palmier, în brațele iubitei sale soții ‘Aishah (Allah să fie mulțumit de ea!).

Ultimele sale cuvinte în pragul morții au fost: „Tratați sclavii cu bunătate. Rugăciunea, rugăciunea, nu neglijați rugăciunea! O, Allah, (am ales) Compania Măreață!”

Companionii au fost foarte întristați, nu numai pentru pierderea iubitului lor Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), ci și pentru că știau că nu va mai exista Revelație după aceea de la Allah Preaînaltul. Unii au fost atât de șocați încât au negat că Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) ar fi murit. Cu această ocazie, Abu Bakr (Allah să fie mulțumit de el!), companionul cel mai apropiat al Profetului (Pacea și binecuvântarea lui

Allah fie asupra sa!), a anunțat: „Dacă cineva dintre voi l-a adorat pe Mohammed, atunci Mohammed este mort. Dar cei care-L adoră pe Allah știe că Allah este Nemuritor, că nu va Muri niciodată.”, apoi a recitat următorul verset din Coran:

„Și Mohammed nu este decât un Trimis - și au mai fost înainte de el și alți Trimiși. Dacă el ar muri sau ar fi ucis, v-ați întoarce voi pe călcâiele voastre?” [Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 3:144]

Când Trimisul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a murit, întreaga Peninsulă Arabică acceptase islamul. El a lăsat în urmă un

mesaj care este la fel de clar și de viu și astăzi ca și atunci când a fost revelat pentru prima dată.

Descrierea fizică și manierele Profetului

(Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!)

Trimisul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) era de înălțime medie. Fața lui era atrăgătoare și rotundă. Avea părul ondulat, nici drept, nici creț, ce îi ajungea până la umeri. Avea ochii mari și pupilele de culoare neagră. Avea o barbă deasă și obraji moi. Pieptul și umerii lui erau lați. Dinții lui erau

strălucitori și străluceau când vorbea. Mergea cu pași mari și într-un mod umil. Își ridica picioarele și nu și le târa. Ori de câte ori se întorcea, o făcea cu tot corpul. El (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) îi saluta pe alții înainte ca ei să-l salute.

Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) îi plăcea să zâmbească și nu a fost niciodată hain, nici măcar atunci când alții au fost nepoliticoși cu el. A fost extrem de amabil și grijuliu. Nu i-a insultat pe alții. Cel care ședea cu Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa) se simțea cel mai important și iubit om. Era ca un fel de tată grijuliu pentru

toată lumea și toți oamenii erau egali cu el.

El (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a fost mereu vesel și recunoscător pentru fiecare Binecuvântare pe care Allah i-a dat-o, indiferent cât de mică părea. Nu a criticat nicio mâncare din care a gustat.

El (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) își petrecea zilele servind poporul său, iar nopțile închinându-se Domnului său.

Ce a spus Profetul Mohammed

(Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!)

despre mediul înconjurător

Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a recunoscut importanța îngrijirii mediului înconjurător. El a predicat că oamenii sunt agenți ai lui Allah pe Pământ și este de datoria lor să-l protejeze.

Odată, el (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„Lumea este dulce și verde (ademenitoare) și cu adevărat Allah v-a pus pe voi păzitorul lui, să vadă cum acționați.” (Muslim)

El (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) i-a încurajat pe credincioși să planteze copaci și a

considerat că distrugerea acestora, fără un motiv valid, este un păcat. El (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„Nu se află cineva printre musulmanii care plantează un copac sau seamănă semințe, pentru ca apoi o pasăre, o persoană sau un animal să mănânce din acestea, fără ca aceasta să nu fie considerată a fi un act de caritate pentru el.” (Bukhari)

Menținerea pământului verde, productiv, din care oamenii și animalele să beneficieze, este cea mai nobilă preocupare, conform islamului. De la Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) aflăm că

semănatul plantelor este o acțiune atât de importantă în ochii lui Allah încât este încurajată, chiar dacă ar fi să fie ultima faptă a unei persoane pe Pământ. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„Dacă Ceasul a venit, iar unul dintre voi ține o sămânță în palmă, să o planteze.” (Ahmad, Sahih al-Jami' al-Saghir)

Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a considerat că toate creațiile lui Allah sunt importante și susținea că animalele, terenurile, copacii și restul mediului și al

resurselor naturale trebuie să aibă drepturi și să fie protejate.

Ce a spus Profetul

(Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!)

cu privire la comportamentul față de animale

Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) ne-a învățat că a face rău animalelor, a abuza de ele sau a le lovi sunt acte păcătoase, care provoacă Nemulțumirea lui Allah, în timp ce protecția animalelor, a arăta milă și bunătate față de ele sunt fapte bune, pe care Allah le va răsplăti. El (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie

asupra sa!) a subliniat că un musulman este responsabil pentru îngrijirea animalelor sale, în măsura în care un animal maltratat va depune mărturie împotriva celui care a abuzat de el în Ziua Judecății.

Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) le-a interzis oamenilor să vâneze păsări, să ardă mușuroaiele de furnici sau să lovească animalele. El (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a interzis, de asemenea, luarea animalelor drept țință și uciderea lor din sport. El (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) obișnuia să-l laude pe cel care arăta milă față de animale. În același timp, îl critica pe cel care obișnuia să rănească

animalele, să le extenueze sau să le facă să transporte o povară grea pentru perioade lungi de timp.

Trimisul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus odată:

„În vreme ce un om se afla (mergând) pe drum, s-a înțețit setea lui și când a găsit fântână, a coborât în ea, a băut apă și (apoi) a ieșit. Când (a dat să plece), a văzut un câine care gâfâia de sete și mânca din noroi. Și-a spus omul: «Cu adevărat, pe acest câine l-a ajuns o sete (atât de groaznică) precum setea care mă ajunsese și pe mine.» Și a coborât el (din nou) în fântână, a umplut pantoful său cu apă și i-a dat să

bea câinelui. Allah a acceptat cu Mulțumire fapta sa și i-a iertat păcatele lui. Au spus (cei care ascultau): «O, Trimis al lui Allah, cu adevărat suntem noi răsplătiți pentru (buna purtare față de) dobitoacele noastre?» A spus (Profetul – Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!): «De fiecare vietate este legată o răsplată (pentru voi)».” (Bukhari)

Odată, Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a trecut pe lângă niște copii care trăgeau cu săgeți într-un berbec. El (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) i-a muștrat, zicând: „Nu mutilați biata fiară!” (Nasa’i)

De asemenea, el (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) le-a poruncit odată unor oameni care luaseră puii unei păsări din cuibul lor să-i pună de unde i-au luat, deoarece acest lucru provoacă suferință mamei lor, care încerca să-i protejeze.
(Muslim)

Ce a spus Profetul

(Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!)

despre relația cu nemusulmanii

Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a fost o trimis ca o îndurare pentru întreaga omenire.

Allah Preaînaltul l-a descris ca atare în Coran, **spunând:**

„Și Noi nu te-am trimis decât ca o îndurare pentru lumi.” [Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, **21:107**]

Și Profetul (**Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!**) însuși a spus:
„Am fost trimis ca o îndurare.”
(**Muslim**)

Milă lui era o milă generală, care includea pe toată lumea, credincioși și necredincioși deopotrivă. Când Tufail ibn ‘Amr ad-Dausi (**Allah să fie mulțumit de el!**) a renunțat la speranța călăuzirii tribului său, s-a dus la Profet

(Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) și i-a spus:

„«O, Mesager al lui Allah! Oamenii din tribul Daws nu au ascultat de tine și au refuzat să te urmeze; așa că invocă mânia lui Allah asupra lor.» Oamenii au zis: «Tribul Daws este distrus.» Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus: «O, Allah! Oferă îndrumare pentru oamenii din tribul Daws și fă-i să îmbrățișeze islamul!»” (Bukhari)

El (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a implorat pentru îndrumarea lor și nu pentru pedepsirea sau distrugerea lor, pentru că dorea

doar binele pentru oameni și spera la succesul și mântuirea lor.

Când Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a mers la Ta'if pentru a invita oamenii de acolo la islam, aceștia l-au întâmpinat cu negare și batjocură, iar copiii străzii au fost încurajați să arunce cu pietre în el până când picioarele i-au sângerat. Chiar și în aceste condiții, când îngerii (Pacea fie asupra lor!) i-au cerut permisiunea de a distruge orașul, Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a refuzat.

Aceasta a fost mila ce i-a permis Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) să uite rănilor

însângerate și inima frântă, gândindu-se doar la modul în care poate face bine acestor oameni, să-i scoată din întuneric spre lumină, călăuzindu-i pe Calea cea Dreaptă.

Și atunci când a cucerit Mecca, intrând cu zece mii de soldați în oraș, Allah l-a lăsat să ia o decizie cu privire la cei care l-au persecutat, au complotat la asasinarea lui, l-au expulzat din patria sa, i-au ucis tovarășii și i-au torturat din cauza religiei lor. **Unul dintre tovarășii lui a spus:** „Astăzi este ziua masacrului”. Dar Profetul **(Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!)** a spus: „Nu, astăzi este ziua îndurării.”

Apoi s-a dus înaintea oamenilor înfrânți, ale căror ochi erau larg deschiși de frică și ale căror inimi tremurau, așteptând să vadă ce va face cuceritorul victorios cu ei. Propria lor practică era cea a răzbunării și a crimei. Însă Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) le-a zis: „O, Quraiș, ce credeți că ar trebui să fac cu voi?” Ei au răspuns: „Ceea ce este bine. Ești un frate generos și fiul unui frate generos”. Trimisul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a răspuns: „Duce-ți-vă, căci sunteți liberi!”

O astfel de iertare atotcuprinzătoare s-a datorat milei din inima Profetului

(Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!). Aceasta a fost atât de mare încât îi includea pe acei dușmani care i-au lezat atât de mult pe el și pe tovarășii lui. Cât de adevărate au fost cuvintele Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), atunci când a spus:

„O, oameni, cu adevărat, eu sunt o îndurare dăruită.” (Sunnan ad-Darimi)

Profetul

(Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!)

și aprecierea femeilor

Acum mai bine de paisprezece secole,
Trimisul lui Allah (Pacea și
binecuvântarea lui Alah fie asupra sa!)
a declarat, prin intermediul Revelației
Divine, că femeile sunt egale cu
bărbații în ceea ce privește umanitatea
și credința. Allah spune în Coran:
„Musulmanilor și musulmanelor,
dreptcredincioșilor și
dreptcredincioaselor, celor supuși și
celor supuse, celor iubitori de adevăr și
celor iubitoare de adevăr, celor
statornici și celor statornice, celor
smeriți și celor smerite, celor ce dau
milostenii și acelora (dintre femei) care
dau milostenii, celor care postesc și
acelora (dintre femei) care postesc,
celor care își păzesc castitatea lor și

acelora (dintre femei) care și-o păzesc, celor care-L pomenesc pe Allah mereu și acelora (dintre femei) care-L pomenesc, Allah le-a pregătit iertare și răsplată mare.” [Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 33:35]

Iar Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„Femeile sunt însă shaqa’iq (surori gemene sau jumătăți) ale bărbaților.” (Tirmidhi)

Mesagerul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) s-a confruntat cu multe practici crude și nedrepte împotriva femeilor din timpul său. Unii arabi, considerând

femeile inferioare, își îngropau fiicele nou-născute de vii, dar Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) s-a pronunțat împotriva unor astfel de obiceiuri malefice.

Coranul descrie aceste practici astfel:

„Iar dacă vreunuia dintre ei i se vestește (nașterea) unei fiice, chipul lui devine negru și el e plin de mânie, ~ Se ascunde de lume din pricina răului ce i s-a vestit. Să-l țină el, în ciuda umilinței, sau să-l îngroape în țărână? Ce proastă judecată!” [Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 16:58-59]

Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) obișnuia să încurajeze bunătatea față de femei și fete. El (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„«Cel care a avut grijă de două fete, în mod corespunzător, până ce au crescut, el și cu mine vom fi (împreună) (foarte aproape) în Ziua Învierii.», iar el și-a apropiat degetele (pentru a explica apropierea între el și acea persoană).”
(Muslim)

Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a pus accent pe bunătatea față de mame:

„Un bărbat a venit la Profetul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) și a spus: «O, Trimis al lui Allah! Cine este mai îndreptățit de a fi tratat cu cea mai mare bunătate de mine?» Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus: «Mama ta.» Omul a întrebat: «Apoi cine?» Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus: «Mama ta.» Omul a mai întrebat o dată: «Apoi cine?» Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus iar: «Mama ta.» Omul a întrebat pentru a patra oară: „Apoi cine?» Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus: «Tatăl tău.»” (Bukhari)

Trimisul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) obișnuia să se consulte cu femeile, să le trateze cu blândețe, să le sprijine în toate situațiile și să le ofere drepturile lor depline, într-un mod în care femeile nu ar fi putut nici visa înainte. El (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a fost, de asemenea, preocupat de educarea femeilor, desemnând chiar o zi pentru ca ele să se reunească și să învețe din ceea ce Allah îl învățase pe el. (Muslim)

El nu a făcut femeile prizoniere în casa lor, ci le-a permis să iasă pentru a se îngriji de nevoile lor, pentru a-și vizita rudele și pe cei bolnavi. El le-a permis să cumpere și să vândă în piață, atâta

timp cât au un comportament modest și o îmbrăcăminte adecvată. De asemenea, el (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) le-a permis să meargă la moschee și a interzis împiedicarea lor de la acest lucru, spunând:

„Nu vă împiedicați femeile să meargă la moschee dacă vă cer permisiunea de a face acest lucru.” (Muslim)

El (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a interzis bătaia femeilor și a spus: „Nu loviți roabele lui Allah!” (Abu Dawud)

De asemenea, el (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!)

a cerut bunătațe față de ele cu următoarele cuvinte: „Vi s-a recomandat să fiți buni cu femeile.”
(Bukhari)

Aceasta înseamnă un tratament bun, respectarea drepturilor lor, preocuparea pentru sentimentele lor și evitarea oricărui rău împotriva lor. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) le-a spus companionilor săi:

„Cel mai bun dintre voi este cel care este cel mai bun cu soția lui.”
(Tirmidhi)

Profetul

(Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!)

și dragostea față de copii

Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) este un model pentru întreaga omenire. Atitudinea lui față de copii a fost întotdeauna plină de compasiune și milă. Fiind iubitor de copii, Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a fost văzut de multe ori jucându-se cu ei. Anas ibn Mālīk (Allah să fie mulțumit de el!), un companion al Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), a relatat:

„Nu am văzut niciodată pe cineva mai plin de compasiune față de copii decât Mesagerul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!). Fiul său, Ibrāhīm se afla în grija unei doici pe dealurile din jurul Medinei. El mergea acolo, iar noi mergeam cu el, el intra în casă, îl ridica pe fiul său și-l săruta, apoi revenea.”
(Muslim)

Iubirea Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) pentru copii nu s-a limitat doar la propriii copii și nepoți. Mila și afecțiunea sa au cuprins toți copiii, iar el (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a arătat același interes și

bunătate față de copiii companionilor săi.

Unii oameni, care nu puteau să-i înțeleagă puterea de a-și exprima dragostea față de copii, l-au întrebat de ce se juca cu copiii și era atât de atașat de ei:

„Un beduin a venit la Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) și i-a zis: «Voi (bărbații) sărutați copiii! Noi nu-i sărutăm.» Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) i-a spus: «Eu nu pot pune milă în inima ta după ce Allah ți-a înlăturat-o.»” (Bukhari)

Cu o altă ocazie, Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„Într-adevăr, cine nu arată milă, nu va primi milă.” (Tirmidhi)

Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a fost mereu preocupat de gândurile și sentimentele fiecăruia. De exemplu, fratele mai tânăr al lui Anas ibn Mālīk (Allah să fie mulțumit de el!), obișnuia să se joace cu o pasăre mică și aceasta a murit. Băiatul a fost trist, iar Profetul compasiunii (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a mers să-l viziteze, să-l consoleze și să-l înveselească. (Bukhari și Muslim)

Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) obișnuia să-i viziteze frecvent pe Ansāri și saluta copiii lor și îi mângâia pe cap (Nasa'i). El (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) obișnuia să meargă la copiii mici să-i binecuvânteze și mesteca curmale pentru ei (Muslim). De asemenea, el obișnuia să o ia în spate pe Umamah bint Zainab (nepoata lui) în timp ce se ruga. Când se prosterna, o pune jos iar când se ridică, o lua din nou în spate.

Binecuvântările și pacea lui Allah fie asupra nobilului și milostivului Profet Mohammed!

Ce au spus învățații nemusulmani despre Profetul Mohammed

(Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!)

De-a lungul istoriei, mulți filosofi și intelectuali nemusulmani au fost fascinați de personalitatea Profetului Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) și au lăudat principiile și realizările sale. **Iată câteva citate:**

1 Alphonse de Lamartine în Istoria Turciei, Paris 1854, vol. 11, pp. 276-277

„Niciodată un om nu a întreprins o lucrare aflată atât de mult dincolo de

puterea omenească, cu mijloace atât de slabe, așa cum el (Mohammed) le-a avut atât în concepție, cât și în executarea unui astfel de proiect deosebit, fără nicio forță în afară de el însuși și fără niciun alt ajutor în afară de o mână de oameni care trăiau într-un colț de deșert. În cele din urmă, niciun om nu a realizat vreodată o astfel de revoluție de durată în lume, având în vedere că în mai puțin de două secole după apariția sa, islamul, prin credință și prin arme, a domnit peste întreaga Peninsulă Arabică, și a cucerit, în numele lui Dumnezeu, Persia, Transoxania, vestul Indiei, Siria, Egipt, Abisinia, toată Africa de Nord, numeroase insule din Marea

Mediterană, Spania, precum și o parte din Galia.”

„Dacă măreția scopului, insuficiența mijloacelor și rezultatele uimitoare sunt cele trei criterii ale geniului uman, cine ar putea îndrăzni să compare orice mare om din istorie cu Mohammed? Cei mai renumiți oameni au creat doar arme, legi și imperii. Ei au fondat, dacă nu chiar nimic, nu mai mult decât puteri materiale, care de multe ori se risipeau înaintea ochilor lor. Acest om a mișcat nu numai armate, legislații, imperii, popoare, dinastii, ci chiar și milioane de oameni, o treime din populație și, mai mult decât atât, el a mișcat altarele, zeii, religiile, ideile, credințele și sufletele.”

„Filosof, orator, apostol, legiuitor, biruitor de idei, restaurator de credințe raționale (...) fondatorul a douăzeci de imperii terestre și a unui imperiu spiritual, acesta este Mohammed. În ceea ce privește standardele prin care măreția umană poate fi măsurată, am putea întreba, există cineva mai măreț decât el?”

**● Sir George Bernard Shaw în
Islamul autentic, vol. 1, nr. 8, 1936**

„Dacă vreo religie ar avea ocazia să guverneze peste Anglia sau mai degrabă peste Europa în următoarea sută de ani, aceasta ar fi islamul.”

„Am ținut mereu religia lui Mohammed la loc de stimă, datorită vitalității sale minunate. Este singura religie care mi se pare că posedă acea capacitate de asimilare a schimbării etapei de existență, ceea ce poate face apel la orice vârstă. L-am studiat – un om minunat și, în opinia mea, departe de a fi un Antichrist, el ar trebui să fie numit Mântuitorul omenirii.”

„Eu cred că dacă un om ca el și-ar fi asumat dictatura lumii moderne, ar fi reușit să rezolve problemele sale într-un mod care ar aduce pacea atât de mult necesară și fericirea: am profetizat despre credința lui Mohammed că ar fi acceptabilă pentru Europa de mâine,

așa cum începe să fie acceptabilă pentru Europa de astăzi.”

● Michael Hart în Cei 100 - Un clasament a celor mai influente persoane din istorie, New York, 1978

„Alegerea mea de a-l plasa pe Mohammed în capul listei celor mai influente persoane din lume îi poate surprinde pe unii cititori și poate fi pusă sub semnul întrebării de către alții, dar el a fost singurul om din istorie care a avut un succes extrem atât la nivel laic, cât și religios. (...) Este probabil că influența relativă a lui Mohammed cu islamul a fost mai mare decât influența combinată a lui Isus Hristos și a sfântului Pavel cu

creștinismul. (...) Această combinație de neegalat între influența laică și cea religioasă este ceea ce îmi dă dreptul de a-l considera pe Mohammed singura figură demnă de capul listei celor mai influente persoane din istoria omenirii.”

● Marele lider indian, Mahatma Gandhi, a spus:

„După ce am terminat a doua parte a biografiei lui Mohammed, am simțit nevoia să aflu mai multe despre această mare personalitate. Este de necontestat faptul că a câștigat inimile a milioane de oameni.”

Thomas Carlyle, scriitor britanic, a spus:

„Îl plac pe Mohammed pentru firea lui lipsită de ipocrizie (...) cu cuvinte clare și sigure se adresează țărilor romani și împăraților Persiei. El i-a călăuzit la ceea ce iubește pentru ei în această viață și în viața veșnică.”

El scrie în continuare în *Eroi și cultul eroului și eroismul în istorie*, 1840:

„Minciunile (calomniile occidentale) pe care binevoitorul zel le-a îngrămădit în jurul acestui om (Mohammed) ne dezonoarează doar pe noi.”

„Un suflet mare, tăcut, unul care care nu poate fi decât sincer. El a făcut

lumina în lume, Creatorul poruncind acest lucru.”

**• Edward Gibbon și Simon Ocklay
au scris în Istoria Imperiului
Sarazin, Londra, 1870, p. 54:**

„Nu răspândirea, ci permanența religiei sale, este ceea ce merită admirația noastră; același sentiment pur și perfect pe care l-a gravat în Mecca și Medina se păstrează până astăzi, după revoluțiile de douăsprezece secole ale prozeliților indieni, africani și turci ai Coranului (...) Mahomedanii[2] au rezistat în mod uniform tentației de a reduce obiectul credinței lor și devotamentul lor la nivelul simțurilor și imaginației omului. «Cred într-un

Singur Dumnezeu și Mohammed este Trimisul lui Dumnezeu» este mărturisirea simplă și invariabilă a islamului. Imaginea intelectuală a Divinității nu a fost degradată de niciun idol vizibil; onorurile Profetului nu au călcat măsura virtuții umane și preceptele sale de viață au reținut recunoștința adeptilor săi în limitele rațiunii și ale religiei.”

Gibbon în Declinul și căderea Imperiului Roman, 1823:

„Bunul simț al lui Mohammed disprețuia fastul regalității. Apostolul lui Dumnezeu executa muncile umile din familie; el aprindea focul; mătura podeaua; mulgea oile și își repara cu

propriile sale mâini pantofii și hainele. Desconsiderând penitența și meritul unui pustnic, el respecta fără efort de vanitate regimul cumpătat al unui arab.”

Annie Besant scrie în Viața și învățăturile lui Mohammed, Madras 1932, p.4:

„Este imposibil pentru oricine, care studiază viața și caracterul marelui Profet al Peninsulei Arabice, pentru cine știe cum a predicat și cum a trăit, să simtă altceva decât respect pentru acest Profet măreț, unul dintre cei mai mari Mesageri ai Supremului. Și, deși în ceea ce am scris vă voi spune multe lucruri care pot fi familiare pentru

mulți, de fiecare dată când le recitesc, simt un nou mod de admirație, un nou sens de respect pentru acest măreț profesor arab.”

W. Montgomery Watt scrie în Mohammed la Mecca, Oxford, 1953, p. 52:

„Ușurința de a suferi persecuții pentru convingerile sale, caracterul moral ridicat al oamenilor care au crezut în el și care îl priveau ca pe un lider, precum și măreția realizării sale finale, toate susțin integritatea sa fundamentală. A presupune că Mohammed este un impostor ridică mai multe probleme decât rezolvă. Mai mult decât atât, niciuna dintre marile

figuri ale istoriei este atât de slab apreciată în Occident ca Mohammed.”

**Bosworth Smith scrie în
Mohammed și Mohamedanism,
Londra, 1874, p. 92:**

„El a fost Cezar și papă într-unul singur; dar a fost papă fără pretențiile papei, Cezar fără legiunile lui Cezar, fără armată permanentă, fără o gardă de corp, fără un palat, fără venituri fixe. Dacă vreodată cineva a avut dreptul de a spune că a condus prin drept Divin, acesta a fost Mohammed, pentru că avea toată puterea, fără instrumentele și fără suporturile sale. El nu a fost interesat de putere.

Simplitatea vieții sale private a fost în conformitate cu viața sa publică.”

„În mahomedanism totul este diferit. În loc de umbre și mistere, avem istorie (...) Noi cunoaștem istoria externă a lui Mohammed (...) în timp ce pentru istoria lui internă după ce misiunea sa a fost proclamată, avem o carte absolut unică în esența sa, în conservare (...) asupra autorității substanțiale a celui pe care nimeni nu a fost vreodată în măsură să arunce o îndoială serioasă.”

James A. Michene, Islam: religia neînțeleasă, rezumatul cititorului (ediția americană), mai, 1955, pp. 68-70:

„Mohammed, omul inspirat care a fondat islamul, s-a născut în jurul anului 570 d.Hr., într-un trib arab care se închina la idoli. Rămas orfan la naștere, el a fost întotdeauna deosebit de preocupat de cei săraci și nevoiași, de văduve și orfani, de sclavi și asupriți.

La douăzeci de ani el era deja un om de afaceri de succes și în curând a devenit administratorul caravanelor de cămile pentru o văduvă bogată. Când a ajuns la douăzeci și cinci de ani, angajatoarea sa, recunoscând caracterul său, i-a propus să se căsătorească. Chiar dacă ea era cu cincisprezece ani mai în vârstă, el s-a

căsătorit cu ea și atât timp cât ea a trăit, el a rămas un soț devotat.

Ca aproape fiecare mare profet de dinaintea sa, Mohammed a încercat timid să se împotrivească misiunii sale ca mesager al Cuvântului lui Dumnezeu, simțind propria sa incapacitate, însă îngerul i-a poruncit «Citește!». Din ceea ce știm, Mohammed se afla în imposibilitatea de a citi sau scrie, dar a început să dicteze acele cuvinte inspirate care vor revoluționa curând un segment mare de pe Pământ: «Există un singur Dumnezeu».

În toate lucrurile, Mohammed a fost foarte practic. Când a murit fiul său

iubit Ibrāhīm, o eclipsă a avut loc, și zvonuri despre condoleanțele personale ale lui Dumnezeu s-au răspândit repede. **La care Mohammed se spune că a anunțat: «O eclipsă este un fenomen al naturii. Este o nebunie să asociezi astfel de lucruri cu moartea sau nașterea unei ființe umane.»**

La moartea lui Mohammed, s-a făcut o încercare de a-l diviniza, **dar omul care avea să devină succesorul său administrativ a potolit isteria cu una dintre cele mai nobile intervenții din istoria religioasă: „Dacă cineva dintre voi l-a adorat pe Mohammed, atunci Mohammed este mort. Dar oricine îl adoră pe Dumnezeu, să știe că Dumnezeu este Nemuritor.”**

Poetul german Wolfgang Goethe a spus:

„Am căutat în istorie o paradigmă umană și am găsit-o în Mohammed.”

Lane-Poole în Discursuri și discuții de masă despre Profetul Mohammed:

„El a fost protectorul cel mai fidel al celor pe care îi proteja, cel mai dulce și mai plăcut în conversație. Cei care îl vedeau se umpleau brusc de respect față de el; cei care îl aveau aproape îl iubeau; cei care l-au descris au spus: «Nu am văzut niciodată pe cineva ca el înainte sau după el.» El era un om foarte tăcut, dar când vorbea o făcea cu

accent și deliberare, și nimeni nu putea uita ceea ce spunea el.”

W.C. Taylor în Istoria mahomedanismului și sectelor sale a scris:

„Atât de mare a fost generozitatea lui față de săraci, încât și-a lăsat de multe ori gospodăria sa neaprovizionată. Și nu se mulțumea doar cu alinarea nevoilor lor, ci intra în vorbă cu ei, își exprima o simpatie călduroasă pentru suferințele lor. El a fost un prieten ferm și un aliat fidel.”

Dr. Gustav Weil a spus în Istoria popoarelor islamice:

„Mohammed a fost un exemplu strălucit pentru poporul său. Caracterul său a fost pur și fără pată. Casa lui, vestimentația lui, hrana lui – acestea au fost caracterizate printr-o simplitate rară. Atât de modest a fost încât nu accepta de la companionii lui niciun semn special de respect și nici nu accepta de la vreun sclav vreun serviciu pe care l-ar fi putut face el însuși. El a fost accesibil tuturor și în orice moment. El a vizitat bolnavii și a fost plin de simpatie pentru toți. Nelimitată a fost bunăvoința și generozitatea lui așa cum a fost, de asemenea, grija pentru bunăstarea comunității.”

Washington Irving scrie în Viața lui Mohammed, New York, 1920:

„Victoriile sale militare nu au trezit nici mândrie și nici slavă deșartă așa cum s-ar fi întâmplat dacă ar fi fost efectuate în scopuri egoiste. Când puterea sa a ajuns la apogeu, el a păstrat aceeași simplitate a manierelor și aspectului, ca din zilele lui de adversitate. Departate de a fi afectat de starea regală, el se mânia dacă, la intrarea într-o cameră, i se arăta orice semn de respect neobișnuit.”

Arthur Glyn Leonard scrie în Islamul, valorile sale morale și spirituale:

„Acesta a fost geniul lui Mohammed, spiritul pe care i-a insuflat arabilor prin intermediul sufletului islamului, care i-a înălțat. Aceasta i-a ridicat din letargia și nivelul scăzut de stagnare tribală până la filigranul ridicat al unității naționale și al imperiului. A fost sublimul deism al lui Mohammed, simplitatea, sobrietatea și puritatea sa ce au inspirat loialitatea fondatorului islamului și propriile sale principii, ce au acționat pe fibra lor morală și intelectuală cu tot magnetismul adevăratei inspirații.”

Jules Masserman scrie în Cine au fost marii lideri ai istoriei?, în revista Time, 15 iulie 1974:

„Probabil că cel mai mare lider al tuturor timpurilor a fost Mohammed, care a combinat toate cele trei funcții. Într-o mai mică măsură, Moise a făcut același lucru.”

[1] În zilele noastre, în partea de nord-est a Meccăi

[2] Termenul „mahomedani” sau „mahomedanism” este ofensiv pentru musulmani, care știu că Allah, și nu Mohammed, a fondat religia islamică